

uit Mallorca, voelt dik aan, maar als Bernard hem opent bevat hij geen letter voor hem: slechts een kleinere omslag op adres van Mej. Irma Peleman, door Bernard verder in te vullen en van een zegel te voorzien. Hoe kan Henri weten dat Irma nog niet getrouwd is en of het kind nog leeft? Wat kan hij schrijven na vijf jaar uit Mallorca?

Liefste Irma, hij zit op een hotelterras met een onzeggelijk schoon uitzicht op de zee. Er wordt ergens gedanst, de muziek trippelt zwakjes tot waar hij zit, maar aan de zee valt ze moe neer. De zee is stilte. Hij heeft Europa platgelopen en nog veel meer, is hier aangekomen uit Marocco, waar hij nu al drie dagen loopt te luierikken en wordt te loom om nog te denken. Maar toch kan hij niet nalaten te schrijven. Schrijf hem eens, liefste Irreke hoe het u gaat en hoe het gaat met ons kindje. Och, lieve, gij kunt hem natuurlijk bittere dingen schrijven, daar hebt gij volle recht toe, maar hij denkt dat ge het niet zult doen. Zijns inziens, Irreke, is namelijk de mensch niet kwaad of slecht, niet ongelukkig of belachelijk, zijns inziens is hij lief. Toen ons kindeke uw borstekens pijn deed en zijn doekskens nat en vuil maakte, was het ook niet boos of slecht. Hij deed pipi op uw kleedje, op uw schoonste eerst, dat smeerlapje, maar was dat slechtheid? Nu vecht hij met kameradjes, natuurlijk het hardst als hij ongelijk heeft. Heimelijk beukt hij alles kapot en peutert het zagemeel uit zijn teddybeer, is het werkelijk zoo'n kleine schoelie, ja, laat me dat eens weten. Hij speelt oorlog, vijf minuten later politie, dan werkman, dan pastoor en meent alles even ernstig. Is dat toch niet lief? Wel, hoe grooter, des te ernstiger speelt de mensch, liefst ruw, leelijk, bloedig, van alles-dood-en-kapot. Of tragisch, dikke drama's en zoo. Of plechtig, in de school, in de kerk, in 't gerechtshof. Hij speelt. In een wereld, zoo schoon, zoo schoon, och liefste Irreke, wat is de wereld toch schoon. Ik heb ze nu van onder tot boven gezien, 'k heb ze mag ik zeggen in mijn handen laten ronddraaien, wat is ze toch schoon, schoon, schoon! En zeggen dat we er maar eens effekens mogen over loopen, iets langer dan een vlinder vliegt, en onze buiteling is niet belangrijker, ze heeft niet meer zin. Ik zie hier nu een nachtvlinder. Waarschijnlijk is hij meer pessimist dan de zotte witte vlinders van bij ons. Er zijn heel zeker pessimistische vlinders en optimistische, wijsgeerige en zottebollen, vlinders die de roos en andere die de lelie aanbidden of de pisbloem. Gij zegt: wat komt er dat voor ons op aan? Juist. Dat van ons komt er geen greintje meer op aan, als ge maar weet dat we spelen en dat weten is goddelijk. Om te zien hoe lief een kind is moet ge groot zijn en als ge dan nóg groeit, ziet ge hoe lief de menschen zijn, wat een lieve smeerlapjes allemaal. Zoo ziet „God” ons. Waart gij b.v. de godin van de vlinders, zoudt ge ze niet allemaal even liefhebben? Ja nu zit ik hier op het eiland Mallorca, ge weet waar dat ligt. Mallorca kunt ge vergelijken met een theater. Daar is het leven altijd nog wat „schooner” dan in de realiteit en soms denkt ge zelfs: het is een droom, het is niet echt. Zoo is het eiland Mallorca terwijl ik zit te